

in werkelijkheid geheel zinloos zijn.

Zoals b.v. de illusie, dat het werkelijk van groot belang is dat Rusland of China een overheersende invloed zal verwerven in zuidelijk Azië of Afrika. Zoals het al evenzeer een vraag is, of het werkelijk van belang is, dat de invloed van de Usa in het geheel van Z. Amerika kan worden gehandhaafd.

Dergelijke dingen lijken voor de betrokkenen mogelijk heel erg belangrijk, maar bezien vanuit het lot van de mensheid als geheel zijn zij dit zeer zeker niet.

En nu wij bezig zijn: Hoe staan de zaken in Z. Afrika en hoe moet het nu eigenlijk verder met Namibië? Vragen, die erg geëngageerd klinken, maar waarbij de werkelijke achtergrond is gelegen in het feit, dat de mensen gewoonweg verdoemd reageren en kennelijk geen van allen precies meer weten, wat zij in feite aan het doen zijn. Zij allen zien slechts één kant van de zaak en noemen deze het enig belangrijke.

Er zijn heel wat mensen, die luidkeels uitroepen, dat de feiten klip-klaar voor een ieder te zien zijn. Maar hebt u dan alles geweten b.v. tijdens de wereldoorlog? Hebt u werkelijk toen reeds geheel en ozonder twijfels geweten, wat er plaats vinden moest in kampen als b.v. Matthausen, Sachsenhausen en andere kampen als b.v. Oranienburg? Of wist u mogelijk reeds toen, wat Pienemünde was en wat daar gebeurde?

Weest eerlijk: u geloofde verklaringen van de een of van de ander, maar werkelijk weten, of zelfs met grote waarschijnlijkheid vermoeden, was voor u niet werkelijk mogelijk.

Op dezelfde wijze bent u niet in staat nu met enige zekerheid te overzien, wat er op aarde gespeeld wordt. Wij, die de feiten iets beter kunnen overzien, kennen daarvoor geen beter woord dan blufpoker.

Het vervelende van dit soort spel is wel, dat iemand alleen iets weet over zijn eigen kaart. Wie buitenstaander is, weet geheel niets en zal over de mogelijkheden, gevaren, de werkelijke gang van zaken niets te weten komen.

Zelfs de werkelijke beslissingen zijn reeds lang genomen en staan onveranderlijk vast, voor over enige minder belangrijke onderdelen daarvan in een parlement ooit zal worden gedebatteerd.

Gewone mensen hebben geen invloed. En zij beseffen dit gemeenlijk niet eens, omdat de meeste mensen te zeer en te blindelings hun voorlieden volgen.

Per slot van rekening kan b.v. een Kok mogelijk werkelijk een uitstekende maaltijd opdienen. Maar of hij nu ook werkelijk durft en kan bijdragen tot werkelijke bezuinigingen, zelfs wanneer hij beseft, dat die hoogst noodzakelijk zijn, is weer een heel andere kwestie.

Een Boersma kan natuurlijk afscheid nemen "als een signaal". Maar wat voor een signaal? Misschien een uitdrukking van het onvermogen, om werkelijk iets te zijn, werkelijk iets te doen voor de staat, inplaats van alleen maar te werken voor een bepaalde partij en haar mogelijkheid, volgelingen te winnen en te behouden?

Mogelijk zie ik dit verkeerd. Maar toch krijg ik vaak de indruk, dat het in het parlement bij u en elders meer gaat

om partijbelangen, de mogelijkheid bepaalde baantjes met goed loon en uitstekend pensioen zeker te stellen om voor zich aanzien en macht te winnen, dan om iets anders.

De mensen, die dit alles steeds weer meemaken en zouden kunnen konstateren, reageren op deze gedragingen: o ja, dat beseft ik ook wel. Maar ziet u, onze voorman heeft nu eenmaal gelijk

Een dergelijke reactie van de gewone mensen brengt, meer dan het pokerspel van de politici, de vrede in gevaar. Wanneer een mens uitgaat, van hetgeen hij innerlijk als juist aanvoelt en dit zelf probeert waar te maken, daarbij de theorieën van anderen voorlopig maar aan die anderen latende, zou het op aarde waarschijnlijk heel wat beter gaan.

De mensen zijn niet werkelijk slecht. Maar in deze dagen blijken meer en meer de mensen stuurloos te zijn. En dit komt, volgens mij, omdat zij steeds weer verwachten, dat een ander het roer wel zal houden, de lasten en verantwoording wel zal nemen, terwijl zijzelf in steeds mindere mate bereid blijken te zijn, overlegd en bewust te handelen en de verantwoordelijkheid voor hun eigen daden te aanvaarden.

Of je nu praat over het opleven van het neofascisme in o.m. Duitsland, het opleven van de Klux Klux Klan in de Usa, het politieoptreden in vele staten, de kern van de zaak komt steeds weer op hetzelfde neer: Onze man heeft gelijk. Daarom mogen wij, ja moeten wij zelfs zo handelen en denken, want hij draagt de werkelijke verantwoordelijkheid en hij zegt immers, dat het zo goed is?

Niemand vraagt zich af, waarom hij dan risico's moet nemen, zich beperkingen op moet leggen, terwijl zijn leiders dit niet doen. Zoals soldaten zich ook niet afvragen, waarom zij moeten vechten.

Zodra soldaten zich beginnen af te vragen, waarom zij eigenlijk zouden moeten sterven, wordt oorlog minder goed mogelijk. Want dan is er mogelijk een ogenblik, waarop mensen zeggen: wanneer ik dan toch sterven moet, dan maar liever voor mijn eigen principes dan om het machtsverlangen van anderen te dienen. En wanneer ik grote risico's moet nemen, dan liever voor mijzelf en in vrijheid, dan onder strakke discipline en met wapens in de hand.

Wanneer voldoende soldaten dit zeggen, moet ook de werkelijke generaal op de duur de vuurlinie in. En wanneer dit gebeurt, is met enig geluk de oorlog snel afgelopen. Want al zullen zij traditioneel wel moed bezitten, zij voelen er gemeenlijk maar weinig voor op het veld van eer te blijven en nemen dus alle maatregelen, tot vredesonderhandelingen toe, om dit ongewenste gebeuren zo mogelijk uit te stellen.

Mogelijk denkt u nu, waar spreek je in godsnaam over. Is die vrede dan zo erg in gevaar? Maar wij spreken niet alleen maar over het gevaar, dat opeens ergens een oorlog uit zal breken, maar over een bepaalde mentaliteit, die overal overheerst.

Laat ons van een ander punt uitgaan en zien, hoe het staat met uw sociale vrede om een voorbeeld te vinden. Ja, hier, in uw eigen land, dat zo idealistisch pleegt te reageren op alle misstanden elders.

Bijna iedereen in uw land is er van overtuigd, dat er de komende jaren drastisch bezuinigd dient te worden op staatsuitgaven en zelfs particuliere bestedingen. Maar ja, de moeilijkheid is een gebied te vinden, waarop die bezuinigingen en bestedingsbeperkingen mogelijk zijn.

De sociale pressiegroepen roepen luidkeels, dat men voor hen zoveel bezuinigen mag, als men wil, maar dat de subsidies voor hun - vaak slechts door henzelf sociaal belangrijk geachte- activiteiten moeten blijven en zelfs groter dienen te worden.

Toneel, opera, orkesten roepen uit, dat de gemeenschap hen moet blijven steunen, ja meer steun moet geven, want zij willen toch ook de salarissen en toeslagen blijven ontvangen, die men in dit bedrijf nu eenmaal gewend is.

De ambtenaren, die inderdaad bevoordeeld zijn tegenover vele andere soorten werknemers, roepen luidkeels uit, dat bezuinigen zeker nodig is, maar dat zij niets van hun verworven rechten prijs willen geven. Wanneer alle anderen ook offers brengen, zullen zij overwegen, of zij ook met een procentje minder genoegen zullen nemen.

En werknemers en werkgevers te samen roepen uit: zo lang de staat voor haar uitgaven een zo groot deel van mijn inkomen blijft slikken, zou ik toch wel gek zijn, om het ook maar iets minder te doen. Ik wil niets kwijt, ik ben niet bereid met een werkelijke afname van koopkracht genoegen te nemen.

Waarop allen uitroepen, dat zij ondanks dit heus wel beseffen, dat enige bezuinigingen onvermijdelijk zijn. Maar waar moeten die dan vandaan komen?

O, zeker, de staat krijgt uiteindelijk toch wel zijn zin en zal schijnbaar een ieder zijn zin geven en gelijktijdig zijn eigen tekorten dekken door slinkse belastingheffingen en tariefsverhogingen. U kent het verhaal toch wel? Men belast de burger steeds meer, gaat in zijn poging onopvallend eigen inkomen op te voeren steeds verder met het geruisloos verhogen van de indirecte belastingen- want die vallen minder op, weet u en prijsstijgingen worden toch altijd geweten aan de ondernemers en niet aan de staat.

Om dit alles mogelijk te maken, heeft men steeds meer goed betaalde deskundigen nodig, zodat er steeds minder werkelijk overblijft voor de zo nodige algemene bestedingen, die men uit de heffingen wil financieren,

Laat ons eens nagaan, wat het gevolg is. Beleefdheids- halve neem ik als voorbeeld een ander land dan het uwe. In B. zijn op het ogenblik reeds 1.400.000 beamtten aangesteld. Hun aantal zal echter in de nabije toekomst waarschijnlijk nog toenemen. Vergelijk je hun aantal met dat van de mensen, die nog werkelijk productief werkzaam zijn, zo blijken dit er op het ogenblik nog rond 1.200.000 te zijn. Maar de werkgelegenheid loopt terug. Deskundigen verwachten, dat over 1 tot 1½ jaar nog slechts 840.000 mensen ongesubsidieerd en productief werkzaam zullen zijn.

Wat in feite betekent, dat een ieder die werkt, allereerst loon en pensioen op moet brengen voor meer dan 2 beamtten

en dan nog het levensonderhoud moet opbrengen voor een niet nader te bepalen aantal mensen, dat werkzaam is in de diensten - verlenende sektor, de handel en bij moeten dragen tot het onderhoud van hen, die geen werk meer hebben, pensioen trekken, nog te jong zijn om te werken enz. enz.

Is dat niet een wat vreemde situatie? Toch hoor je in heel wat landen, waarin vergelijkbare getallen gelden, dat men meer beambten nodig heeft. Vraag je waarom, zo hoort men, dat zonder dit de staat niet alles naar genoegen meent te kunnen regelen, wetten meent te kunnen handhaven enz.

Vraag je je af, wat er dan feitelijk wel aan de hand is, zo blijkt, dat de neigingen van machthebbers, die alles zo perfectionistisch mogelijk wensen te regelen, in feite aansprakelijk zijn voor heel wat onbehagen, heel wat onnodige staatsuitgaven en heel wat verspilling van werkkraft, kunde en grondstoffen.

Duidelijk wordt, dat men, ofschoon men het mogelijk niet zo slecht meent, daarmee de gewone mensen eenvoudig belet om zelf volgens eigen normen en verantwoordelijk voor eigen welzijn te leven. De mensen zouden meer de kans en zelfs de noodzaak moeten vinden voor eigen welzijn alle verantwoording te dragen.

Ofschoon een dergelijke konklusie zich op grond van de feiten onvermijdelijk op zal dringen, zal zij niet als juist worden erkend. Een van de eerste kreten luidt dan, dat men de sociaal zwakkeren toch niet aan hun lot kan overlaten. Iets, wat binnen eigen gemeenschap nog wel begrijpelijk is. Maar men gaat verder: wij moeten zorgen voor de armen in de derde wereld - die van die hulp meestal weinig of niets te zien krijgen. Wij moeten zorgen voor de arme criminelen en arme verslaafden, voor de arme immigrés en ga zo maar door.

Wanneer je dit alles eens samentelt, kom je tot de konklusie, dat aan dit alles heel wat weggaat, dat om deze uitgaven op een wettelijk en politiek verantwoorde wijze te kunnen doen, de staat heel wat duurbetaalde krachten moet aantrekken, heel wat dure reizen moeten worden gemaakt enz.

Alleen al alle kosten, die hiermede direct of indirect samenhangen, vergen rond 20% van het vrij besteedbare staatsbudget. Is dat dan nog wel een reële wijze van doen in een tijd, dat bezuinigingen zo noodzakelijk en onvermijdelijk zijn? Een gewone burger, die dit begint te beseffen, kun je zeker niet zonder meer duidelijk maken, dat een dergelijke wijze van handelen reëel en onvermijdelijk is.

Die burger begint zich dan te realiseren, dat die goedheid, die solidariteit, of hoe het dan ook verder moge heten, heel wat meer kost, dan hijzelf daarvoor over zou hebben.

Het is natuurlijk niet kwaad junkies te begeleiden in de hoop hen weer clean te krijgen. Maar wanneer je er dan achter komt, dat voor 2 junkies 1 sociale of medische begeleider nodig is, die een goed salaris krijgt, terwijl je bovendien de twee anderen direct of indirect inclusief hun kostbare gewoonten moet onderhouden, vraagt een eenvoudig

mens zich toch al snel af, of dit wel redelijk is, daar het in doorsnee toch gaat om mensen, die zichzelf deze verslaafdheid hebben aangewend. Zoals men zich afvraagt, of het niet beter zou zijn deze gelden niet te gebruiken voor het begeleiden van die junkies, maar om de handel in drugs te bestrijden.

Een normaal mens denkt dan, dat op deze wijze de verslaafden wel gedwongen zouden worden af te kicken en minder snel daarna weer in hun oude gewoonten zouden vervallen. En hij voegt daaraan toe, dat al die zorgvuldigheid voor de arme verslaafden, misdadigers e.d. mede op zijn rekening komt, en dit, terwijl hij toch al minder van zijn loon overhoudt, dan hij wel zou willen hebben.

Eenzijdige praat? Reactionair gedoe? Zeker, u hebt gelijk. Maar heel wat mensen denken zo. Zolang men het gevoel heeft vrijblijvend progressief te zijn, is men bereid een ieder 't zijne te gunnen en nog wat meer. Maar denkt u werkelijk, dat b.v. een arbeider, die minder in zijn loonzakje aantreft, dan hij meende te mogen verwachten en zijn inkomsten voor het volgende jaar kleiner ziet worden, ofschoon hij mogelijk reeds in de afgelopen periode verplichtingen of afbetalingen heeft aangegaan op grond, van hetgeen hij met zekerheid meende te mogen verwachten, in doorsnee nog zo progressief blijft denken?

Er zijn heel wat zaken, waar de mensen zich in feite niet al te veel van aantrekken, zolang het niet hun eigen belangen raakt. Is het te verwonderen, dat sociale onrust toeneemt, dat de interne vrede in vele landen, vooral op sociaal gebied, wordt aangetast?

Daaraan kun je ook niets veranderen, door met een rode lap te wapperen en afleidingsmanoeuvres uit te voeren. Ik heb mij laten vertellen, dat bij u op radio of t.v. - precies weet ik het niet - op het ogenblik een stuk wordt gepresenteerd met als titel: hoera, een homo.

Voor mij mag men u met dergelijke z.g. geëngageerde programma's over minderheden overspoelen, indien u daarop prijs stelt. Wat ik wel wil vragen: gaat het in de wereld dan werkelijk alleen maar daarom? En de tegenstanders zou ik willen vragen, of volgens hen de vrede en de mensheid werkelijk in gevaar komt, wanneer een ieder op zijn eigen wijze dit deel van zijn bestaan beleeft.

Komen wereld en vrede nu werkelijk in gevaar, wanneer een vrouw ook eens het werk wil doen, dat tot op heden altijd door een man werd gedaan? Komt de vrede en de mensheid in gevaar, wanneer er mensen zijn, die niet zoveel mogelijk willen verdienen en rustig hun eigen weg wensen te gaan?

Het antwoord is duidelijk neen. Het gevaar schuilt niet in deze zaken op zichzelf. Het gevaar ontstaat eerst, wanneer men hieraan meer dan normaal aandacht gaat schenken, want daardoor - en niet door de zaak zelf - ontstaan conflicten en sociale onvrede.

Maar niemand is bereid ook maar één enkele stap terug te doen en in de eerste plaats de vrede na te streven en pas daarna mogelijk eens te denken aan het omturnen of bekeren van tegenstanders.

Een goed voorbeeld van de omgekeerde invloed, die publiciteit kan veroorzaken in bepaalde gevallen, kun je zien in het geval van de vrouwenemancipatie. In feite is deze van rond 1916 af gestaag verder gegaan. De positie van de vrouw is overal - behalve in enkele oosterse landen, voortdurend ten gunste veranderd.

Nu komen er mensen, die hard roepen, dat zij nog niet voldoende erkenning en waardering genieten. Maar wat is het resultaat? Heel veel mensen krijgen het gevoel, dat die luidruchtige wijven een beetje gek zijn en dat het de hoogste tijd wordt, om eens iets tegen hen te gaan doen. Niet zonder redenen trouwens, want deze pressiegroepen spelen in feite ook een soort bluffpoker en eisen altijd meer dan zij rechtens zouden kunnen verwachten, terwijl zij dreigen met zaken, die zij niet waar kunnen maken.

Dit zijn dan enkele voorbeelden van de situatie in uw sociale gemeenschap. Ik wil met nadruk stellen, dat ik ten aanzien van geen der genoemde problemen en groepen een standpunt zelf innam, maar alleen het standpunt van de massa probeerde duidelijk te maken plus de verstoring van evenwicht in de maatschappij als gevolg hiervan.

Persoonlijk ben ik van mening, dat een vrouw het recht heeft elke functie te bekleden, mits zij daartoe bekwaam is, voel ik veel voor de sociaal zwakkeren en heb ik er geen overwegende bezwaren tegen, wanneer iemand andere dan alleen heterosexuele relaties aanknoopt. Zolang men anderen maar geen onrecht doet of onnodig provoceert, zie ik geen redenen om je daarover druk te maken.

Kortom, tegen vele zaken, tot sociale zorg toe, heb ik in wezen geen bezwaren. Mijn bezwaar geldt de wijze, waarop men mensen wil dwingen dergelijke zaken zonder meer te aangaan, terwijl zij daar mentaal nog niet aan toe zijn. Want daardoor vooral ontstaan de konfliktsituaties.

Een zich toespitsend conflict betekent voor alle partijen alleen maar nadeel, dat zult u hopelijk met mij eens kunnen zijn. Toch zoekt men meer en meer dergelijke "konfrontaties" en suggereert zichzelf, dat alleen een algehele erkenning van eigen denkbeelden door anderen aanvaardbaar is. Zo is het in uw maatschappij.

Indien echter uit dergelijke ontwikkelingen in vele landen al zoveel onrust en geweld voortvloeit, hoe moet het dan wel gaan, wanneer een dergelijke situatie tussen staten ontstaat?

De chinezen b.v. stellen, dat zij een uitstekend systeem bezitten, waardoor het het volk als geheel veel beter gaat. Terecht overigens. Gevaarlijk wordt het pas, wanneer zij uitgaan van het standpunt, dat hun systeem "dus" voor alle landen geschikt zal zijn en daarom aan zoveel mogelijk landen moet worden opgedrongen. Waarbij men helaas voorbijgaat aan de geheel andere historische ontwikkelingen en de vaak sterk afwijkende mentaliteit bij deze volkeren.

Met een ware zendingsdrang proberen de chinezen hun invloed op te voeren en hun systeem zo mogelijk in te voeren in landen als Vietnam, Cambodja, Laos, maar ook in landen

als Pakistan, India, Zo ook in vele afrikaanse staten. Want, zo menen zij oprecht, de gewone mensen daar zouden met een chinese invloed en aanvaarding van hun ideologie toch maar heel wat beter af zijn.

Waarbij men helaas veelal niet probeert, de andere volkeren eerst eens duidelijk te maken, wie zij zijn, wat zij denken en kunnen, maar middels intriges, gecultiveerde opstanden, door hen gefinancierde verzetsbewegingen e.d. hun macht proberen te vestigen onder het motto: wij hebben gelijk, dit weten wij, dus zullen jullie naar ons moeten luisteren, ons moeten gehoorzamen.

Elders zit een dergelijk systeem, wat meer bureau-cratisch nog, dat eveneens overtuigd is de enige waarheid, de enig juiste weg voor alle mensen te kennen. Iets, wat een geloof is, maar niet aangetoond kan worden. Dus streven ook deze groepen naar een toename van invloed in de wereld en hopen te bereiken, dat men voor alle socialistes eens worden kan, wat Rome is voor katholieken.

Om dit te bereiken willen zij overal wel helpen. Met enige economische hulp - niet te veel, want armoede bevordert de revolutie. Rijke mensen worden nu eenmaal moeilijk overtuigde kommunisten. Maar wanneer iemand wapens nodig heeft, zijn zij royaler. Want opstandelingen moeten nu eenmaal wapens hebben, nietwaar?

Weer andere groepen staan een liberaal bewind voor, waarbij, zo zeggen zij, men de kans krijgt, zichzelf in vrijheid te ontwikkelen. En ook deze groep streeft met alle macht naar het verwerven van invloed en macht in andere landen, levert wapens, koopt om met ontwikkelingshulp enz.

Nu is het moeilijk te zeggen, welke groep het bij het rechte eind heeft. Wel is zeker, dat zij weinig of niet letten op hun eigen prestaties, maar wel voortdurend bezig zijn met het aan een ieder tonen van de zwakke kanten van anderen. Tot zij overtuigd geraken van hun eigen woorden en menen elders niet te mogen accepteren, wat bij hen zelf nog regelmatig voorkomt.

Soms lijkt het, of een soort trauma voor dergelijke gedragingen aansprakelijk is. Zo lijkt het vaak, of de russen een soort minderwaardigheidskomplex moeten compenseren.

Toch hebben die russen - en vergeet dit vooral niet - sedert de revolutie van 1917, dus in iets meer dan 50 jaren, een kulturele achterstand van ruim twee eeuwen ingehaald. In vijftig jaren presteren zij nu evenveel als de westerse landen op bijna alle gebieden, soms zelfs iets meer. Toch wil ik niet de nadruk leggen op de fabrieken die zij bouwden. Want dat kun je uiteindelijk met veel macht en wat geld overal tot stand brengen.

Ik spreek over b.v. het bijna geheel verdwijnen van het analfabetisme, over het vermogen, dat dit volk ontwikkelde om zich beter uit te drukken (ook al is men in dit land bang om bepaalde dingen hardop te zeggen). Ik spreek over het vermogen van deze mensen, kennis tot zich te nemen, de vele academici, ingenieurs, geleerden, die het voortbrengt. Zelfs tonen steeds meer mensen in dit land een vermogen tot zelfstandig denken en oordelen, iets, wat zodra het tegen de

richtlijnen van de bureaucraten ingaat, weliswaar staatsgevaarlijk wordt genoemd en bestreden, maar zich ook op andere gebieden zodanig manifesteert, dat een ieder kan konstateren: het vermogen tot zelfstandig handelen en denken bestaat nu ook hier, in een land, dat voor ruim 50 jaren nog bestond uit domme boeren, ambtenaren, adel en priesters.

Zeker is, dat er geen sprake meer is van een enkele verheven stand, die alle macht en kennis bezit, terwijl de rest van het volk als slaaf gebruikt en bewust dom en dwaas wordt gehouden. En dit geldt zelfs, wanneer sommige leiders de neiging vertonen zich als een soort sociale czaar te gedragen.

Het is een volk, waarin het individu, hoe u er van uw kant ook verder over moge denken, steeds meer mogelijkheden krijgt om zichzelf te worden en van eigen mogelijkheden een optimaal gebruik te maken.

Helaas schijnen de russen zelf hun prestatie niet werkelijk te beseffen, zelfs wanneer zij zich er op beroemen. Om hun eigen gevoelens van minderwaardigheid weg te werken richten zij hun aandacht op de slechte zijden in alle andere systemen, zoeken zij elders de slums en de slechtste gedragingen van een minderheid van kapitalisten, alsof zij eerst daardoor hun eigen betekenis duidelijk zouden kunnen maken.

In hun aanvallen op het kapitalisme denken zij er niet aan, dat zij wel degelijk ook in hun systeem een soort kapitalisten kennen, ook al zijn die dan vermomd als hoge ambtenaar, kunstenaar, gezagsdrager. Steeds weer wijzen zij op de slechte zijden van anderen om daarop te laten volgen: en die mensen kijken nu op ons neer.

Eens werden zij inderdaad wat verachtend benaderd. Maar dat was dan wel in de jaren tussen 1917 en 1923, de tijd waarin westerse vorsten nog meenden, dat de revolutie snel ongedaan gemaakt kon worden, zodat neef Nicolaas of een opvolger weer keizer van Rusland zou worden.

Want een koning of keizer schijnt nooit te kunnen begrijpen, dat een president evengoed of slecht kan zijn als een vorst. Zoals trouwens menige president niet kan of wil beseffen, dat een vorst ook voordelen heeft, al is het maar het feit, dat hij zijn leven lang op zijn post kan blijven zitten.

De geschillen van eens leven echter nog sterk in de gedachten van de oude revolutionairen in Rusland. Hun politiek kende een soort onbewust revanchisme, waardoor langzaam Rusland met al zijn satelieten niet beter meer weet, of de gehele wereld is zijn vijand. Daarom overschat de propaganda naar de eigen mensen gericht een niet geheel op feiten berustende meerwaardigheid, terwijl men gelijktijdig naar buiten toe blijk geeft van gevoelens van minderwaardigheid en onvolledigheid.

Stel als grote tegenstanders tegenover dit volk de Usa. Eens een smeltketel van volkeren heeft deze vroegere kolonie zich opgewerkt tot de meest geïndustrialiseerde natie ter wereld. Al snel werd de macht van de Usa zo groot, dat zij zowel in rijkdom, mogelijkheden als invloed het voormalige moederland verre kon overtreffen.

In de handel, op de wereldzeeën hadden de Amerikanen het steeds meer voor het zeggen en in de grote oorlogen van deze eeuw waren het de Amerikanen, die het beslissende woord spraken. Hierdoor werd een nationaal zelfvertrouwen en een onderschatting van alle andere naties veroorzaakt, dat ook nu nog de buitenlandse politiek van de Usa mede bepaalt.

Alleen: onderling hebben die Amerikanen ook de nodige moeilijkheden. Dit machtige land heeft nederlagen moeten incasseren van kleinere landen, zoals in Korea en Vietnam. Het heeft een groot deel van zijn handel zien bedreigen door het eens toch overwonnen Japan.

Idealen worden daardoor aangetast; men is onderling verdeeld en soms lijkt het er op, dat de opvoeding van vele Amerikaanse berust op een "groet de vlag, houdt de declaration of independence in ere en pak, wat je hebben wilt, zelfs wanneer dit betekent, dat je dit anderen moet ontnemen".

Ik zeg niet, dat alle Amerikanen daardoor niet zouden deugen. Integendeel vaak. Maar het betekent b.v. wel, dat in procenten uitgedrukt, het analfabetisme in de Usa hoger ligt dan in de Ussr. Voor vele Amerikanen is hun land evenzeer het centrum van de wereld, als eens in een verleden de Chinezen dachten over hun land. Slechts aan de oost en aan de westkust blijken de mensen te beseffen, dat er buiten die Usa nog andere, even machtige en bekwame landen bestaan.

In beide gevallen is het moeilijk, ja, bijna onvoorstelbaar, dat men op voet van gelijkheid met tegenstanders zou moeten onderhandelen. De een vreest weer bedrogen en geminacht te worden, de ander heeft het gevoel, dat hij in een dergelijk geval tekort doet aan de grootheid van eigen land.

Beide partijen zoeken dus middelen om de meerdere te zijn, of altans te schijnen. En dat zoekt men dan in wapens, omdat de economische middelen in beide staten niet voldoende zijn, om eigen volk recht te doen en gelijktijdig de ander te bestrijden met economische middelen.

Vergeet daarbij niet, dat ook de politieke kracht van beide voornoemde staten taant. De Russen zien zelfs hun Europese aanhangers de algehele zeggingschap van Moskou ontkennen en de Usa ziet steeds meer zijn invloed in b.v. Z. Amerika verdwijnen.

Het enige argument, waarmee men misschien nog zijn eigen macht en gelijk kan onderstrepen is de militaire macht. Is het dan 'n wonder, dat men, zelfs tegen de wensen van de gehele verdere wereld in, toch neutronenbommen zal gaan maken en andere verschrikkelijke geheime wapens voorbereid in de hooft daarmede de tegenstander te kunnen overbluffen?

Neen, een wonder is het niet. Want al hoopt men aan beide zijden werkelijk, dat men dergelijke verschrikkelijke wapens nooit zal behoeven te gebruiken, het maken en opslaan ervan is de enige wijze, waarop men nog iets van zijn illusies zal kunnen bewaren. Blufpoker met de dood dus in feite. Het betreurenswaardige hierbij is, dat de betrokken partijen langs deze weg vaak proberen af te dwingen, wat hen anders

in vrije en vriendschappelijke overeenkomst geschonken zou worden.

Ik heb het u al gezegd: de vrede is werkelijk in gevaar, omdat er op het ogenblik een enorme partij bluffpoker aan de gang is. Een bluff, die mogelijk eens waar gemaakt moet worden, een bluff, waarin de gehele wereld direct of indirect betrokken is geraakt.

Denk eens aan de moeilijkheden tussen Israel en Egypte. Zeker, er zijn afspraken gemaakt onder internationale dwang en tegen goede betaling is zelfs een voorlopige overeenkomst tot stand gekomen.

Nu is het zover, dat men die afspraken waar zal moeten maken op een wijze, die niet alleen voor staatslieden, maar ook voor de betrokken volkeren aanvaardbaar zal zijn. Israel kan alleen daarom reeds Jeruzalem niet prijs geven, want het is hun heilige plaats. Maar aan de andere kant is ook voor de islamieten Jeruzalem een heilige stad, waar een van de belangrijkste heiligdommen van het geloof staat. Zullen islamieten aanvaarden, dat dit in handen van de israeli blijft? Daar ligt het belangrijkste probleem.

Men kan niet uitgaan van de werkelijke mogelijkheden tot samenwerking, die er wel degelijk bestaan. Men gaat uit van religieuze gevoelens en eigen besef van superioriteit. Kan men zijn doel niet bereiken, zijn heiligdom niet deel weten van eigen grondgebied, zijn gevoel van superioriteit niet doen gelden, dan is men bereid alles daarvoor op te offeren, zelfs indien dit zou betekenen, dat de gehele wereld wordt meegesleept in een oorlog.

In het klei kunt u zien, waartoe dit voert in Libanon, waar palestijnen en syriers hun gevoelens van islamitische meerwaardigheid, hun machismo, hun mannelijk zijn ook, wilden uitdrukken door de christenen te ontwapenen en, indien dit niet mogelijk was, desnoods uit te moorden. Zoals de christenen op hun beurt al lang niet meer denken over rechten en bezit, maar alleen nog hun eigen meerwaardigheid en hun betekenis tot uiting brengen in een verzet tot de laatste man.

De puinhopen van een eens welvarend land bewijzen de dwaasheid van een dergelijke optreden, dat eveneens begon met een soort politiek bluffpoker.

Vrede, vrienden is niet zozeer een materiele toestand danwel een innerlijke gesteldheid. Vrede betekent het vermogen de ander te aanvaarden, zoals hij is en tevreden te zijn met jezelf, zoals je bent.

Zouden de russen innerlijk met zich tevreden kunnen zijn, met zichzelf en eigen wijze van leven en werken, dan zou men ook het bestaan van andere systemen gemakkelijker aanvaarden en minder agressief eigen meerwaardigheid willen uitspelen.

Bovenal zouden staatslieden, die innerlijk vrede kennen, gaan begrijpen dat mensen die meer hebben, meer beschaafd zijn ook, dank zij industrialisatie, steeds minder voelen voor een oorlog, maar dat deze mensen gelijktijdig zich feller en onbeprekter zullen verdedigen, wanneer zij worden aangevallen, omdat zij meer te verliezen hebben, dan

zou men mogelijk in zijn bluff minder gewelddreiging opnemen. Vrede is haalbaar, tussen landen, tussen standen, wanneer men eenmaal beseft, dat men uiteindelijk hetzelfde wil: gelukkig en in vrede leven. Vandaar, dat men polarisatie is gaan gebruiken om de mensen blind te maken voor de werkelijkheid. Vandaar dat z.g. staatslieden nog steeds uitgaan van eigen gelijk, vandaar dat de massa nog steeds, ondanks alle schijnbare mogelijkheden tot meespreken, wordt behandeld als een onmondige.

Wanneer je de betreffende personen hoort spreken over onze - zij bedoelen heilige- democratie, dan lijkt het heel wat, maar in feite spreken zij alleen maar over een politiek heilige koe. En weet u, wat er met heilige koeien gebeurt? In India verhongeren steeds meer heilige koeien, omdat zij uit overtuiging nu eenmaal niet geslacht mogen worden. Een soortgelijk lot schijnt menige politieke heilige koe ook beschoren te zijn:

Autos smoren in hun eigen uitlaatgassen in lange files. De vrijheid smoort in de vele kreten, die beweren, dat men steeds verder moet uitbreiden, dat men steeds meer voor iedereen moet zorgen. Wat dan weer onbehagen en onvrede oproept en zo het manipuleren van de massa eenvoudiger maakt.

Denk na: vrede is een innerlijke kwestie, geen handelszaak, die uitgaat van een : ik heb meer te bieden dan jij. Het is ook geen geloofskwestie, geen "god met ons". Het is een kwestie van jezelf kunnen aanvaarden, zoals je bent, kunnen gedogen, dat anderen anders zijn en zo, ondanks alle verschillen tot samenwerking, komen met die anderen.

Is er zoveel onrecht op de wereld? U hebt natuurlijk gelijk. Maar u zoekt het ver van huis en stelt b.v., dat dit onrecht in een zuid Amerikaanse staat wordt neergeslagen door een diktator, die met zijn familie $\frac{3}{4}$ van het land so wie so bezit.

Veel onrecht wordt inderdaad hier begaan. Maar nu de andere kant van de medaille: Stel dat u zo rijk bent, dat u er zelfs een butler op na kunt houden. Op een gegeven ogenblik ziet u de man met uw pendule wegwandelen. U houdt hem aan en hij verklaart: ik neem die klok mee naar huis, want ik wil zelf ook wel eens een pendule hebben. Wat zoudt u dan zeggen, doen?

Er is veel onrecht op de wereld, daar ook. Maar beseft dan ook even, dat het voor degenen, die daar aan de macht zijn, geen neerslaan van een opstand zonder meer is, maar het met alle middelen verdedigen van hun recht en hun bezit.

Zeker, u hebt gelijk: de anderen zijn te arm en zouden wat meer moeten kunnen verdienen, betere kansen moeten hebben. Maar hebt u recht om deze mensen te veroordelen, wanneer u zelf nog te beroerd bent een paar procent van uw opslag van loon in te leveren om anderen een betere kans te geven? Heel wat mensen zijn niet bereid zelf een offer te brengen, ook al zou dit de mogelijkheid tot werken voor anderen bevorderen en het welzijn van de gemeenschap ten goede komen. Handelen zij, binnen hun grenzen en mogelijkheden, dan zoveel anders dan degenen, die met alle middelen hun macht en bezit proberen te handhaven?

Zolang je het standpunt huldigt: wat wij doen, is goed,

weiger je het standpunt van anderen te begrijpen. Dan zoek je met dwang en niet met andere middelen je visie door te zetten. Dan is de vrede in gevaar.

Zolang chinezen denken, dat hun wijze van denken de enig juiste op de gehele wereld is, zo kunnen zij nog zo goed, lief, aardig zijn, maar dan is de vrede in gevaar.

Wat ik probeer duidelijk te maken, is, vrienden, dat iedereen zijn eigen verantwoordelijkheden moet dragen, maar anderen ook het recht moet geven dit voor zichzelf en op eigen wijze te doen. Zoals ik probeer duidelijk te maken, dat die verantwoordelijkheden niet uitgaan van een systeem of geloof, maar van innerlijke erkenning, trouw aan eigen inzichten in de praktijk en gelijktijdig beseffende, dat anderen op hun wijze mogelijk evengoed of zelfs beter doen dan jij. Zodra er sprake is van eenzijdigheid in inzicht en handelen, is de vrede in gevaar.

Indien wij de werkelijkheid onder ogen zien, zoals zij nu kenbaar is, blijken de grote tegenspelers alleen steeds weer druk bezig hun eigen illusies te handhaven, ongeacht de kosten, eigen onfeilbaarheid te verdedigen, de juistheid van hun wijze van handelen en denken, hun systeem, aan te tonen en de wereld op te leggen.

Waarbij men zich vergeet af te vragen, waarom beginse-len, die werkelijk geheel en al juist zijn, een verdediging van node zouden hebben. Indien democratie werkelijk zo inge-etst is in de zielen van alle zich democraat noemende mensen, moet je haast hopen, dat Rusland Europa binnenkort bezet. Want in dat geval is 50 jaren later ook Rusland een echte democratie. En lach dit nu niet weg, maar denk aan de manchous, die china binnenvielen. Hooghartig en wild regeerden zij de eerste generatie. Zij stelden in, dat alle chinezen een vlecht moesten dragen, omdat dit gemakkelijker was, wanneer men iemand even wilde onthoofden. 50 jaren later droegen vele manchous eveneens een vlecht, soms zelfs een valse en gedroegen zij zich als ware chinese beambten. De dynastie bleef, maar werd chinezer dan de chinezen zelf. Dit, omdat de chinezen meer chinees waren dan de machou manchou waren.

Kortom: wanneer men een systeem vreest, zo is dit alleen, omdat het mogelijk juist is dan je eigen systeem, of omdat je beseft, hoe gebrekking in feite je eigen systeem functioneert. Zoals men bang is voor medemensen, die anders denken, wanneer men innerlijk niet zeker is, dat men trouw kan blijven aan eigen geloof en praktijken.

Herinnert u zich die kerstengel, die een rol in de handen draagt, waarop staat: Vrede op aarde voor hen, die van goeden wille zijn? Die engel, die eens per jaar boven het stalletje wordt opgehangen, ofschoon hij een beter lot verdiend heeft?

Vraag u dan eens af, hoe men van goeden wille kan zijn, wanneer men beweert, dat eigen geloof beter is dan dat van anderen, zodat dat andere geloof geen recht van bestaan heeft en dergelijke zaken.

Hoe kun je nog werkelijk een mens van goeden wille zijn, wanneer je volhoudt, dat alleen jouw rechten moeten gelden en die van anderen van geen betekenis zijn? Hoe kun je van goeden wille zijn, wanneer je je alleen op wapenen

durft beroepen om denkbeelden te verdedigen, waarvan je zelf niet werkelijk en oprecht gelooft, dat zij juist zijn?

Toch spelen deze zaken elke dag een rol in uw wereld. De vrede is in gevaar, vooral omdat er steeds meer groepen komen, die schijnen te denken, dat zij allen weten, wat goed is, zodat alle middelen gerechtvaardigd zijn om anderen daartoe te brengen. Zoals steeds meer groepen in hun eenzijdigheid, ondanks alle goede bedoelingen, de conflicten op aarde doen toenemen, verwijdering veroorzakende tussen hun medestanders en de anderen.

Elke actie wekt reactie. Dat weet u al uit de natuurkunde. Elke actie in geloof, politiek, ja, zelfs in uw eigen omgeving, wekt een reactie. Wanneer je strijd als actie neemt, zal fellere strijd de reactie zijn. Maakt het in dit geval zoveel verschil uit, of wij spreken over iemand, die een buurman verwijt, dat hij 's avonds te veel lawaai maakt, dan wel over staten, die elkander verwijten maken, zonder op eigen fouten te willen letten?

Maakt het veel uit, of u wanhopig wordt door die man, die steeds weer aanbelt om u te vragen, of u bereid bent te sterven, daar het laatste oordeel nabij is, of dat een geheel volk wanhopig wordt door de goedbedoelde bemoeizucht van andere staten, die vertellen, dat nu de tijd aanbreekt om

Iemand, die zichzelf niet meer kan zijn door een dergelijke goedbedoelde, maar opdringerige zedemeesterij, zal op de duur geneigd zijn iets terug te doen. Dan ontstaan in het klein zaken als terrorisme en in het groot oorlogen.

Terrorisme en oorlog beiden zijn vaak de wanhopige greep naar geweld door mensen, die op geen enkele andere wijze meer de kans zien hun gelijk te demonstreren. En dat gaat dan door, tot voor sommige mensen geweld de enig juiste wijze van leven geworden schijnt te zijn.

De reactie op terreur is fascisme, waarbij de staat en de heersende gebruiken heilig worden verklaard en alle afwijking met alle middelen onderdrukt wordt door mensen, die hun macht verkeerdelijk in meerwaardigheid vertalen.

En het volk? Terrorisme? Zet die lui tegen de muur. Negers? schop ze het land uit. Vreemdelingen? Stuur ze terug. De oplossing van mensen, die zo eenzijdig zijn in hun denken, dat zij geen andere manier zien om hun probleem op te lossen, dan door alles, wat daar de doorzaak van schijnt te zijn, te vernietigen.

Het zijn de gewone mensen vooral, die steeds meer naar geweld willen grijpen, daar zij zich machteloos gevoelen. Zoals de gewone mensen zelfs de meest redelijke eis zullen afwijzen op het ogenblik, dat zij, door eenzijdigheid van denken of onvoldoende voorlichting, de zin daarvan niet meer inzien.

En denk eens aan al die mensen, die zich in een toenemende verstarring steeds verder onttrekken, aan hetgeen de samenleving betekent en interessant maakt.

De vrede is in groot gevaar, wanneer steeds meer groepen met hun eigen eisen komen aandragen en weigeren te luisteren naar de eisen en inzichten van anderen, dit, terwijl zij niet eens in staat zijn anderen duidelijk te maken, waarom hun eisen belangrijker zijn dan andere zaken.

Bedenk ook, dat de z.g. zwijgende meerderheid steeds weer moet konstateren, dat de luidste schreeuwers gelijk krijgen, hun zin door kunnen zetten en steeds wreveliger op dergelijke eisen zal reageren.

Kijk naar uw maatschappij. De zwijgende meerderheid zal mogelijk niet zo luid protesteren, maar belastingontduikingen nemen hand over hand toe. Mensen proberen steeds meer staatsgelden te plukken, zelfs wanneer zij die niet nodig hebben en steeds meer moedeloze mensen plegen zelfmoord. Wat met zich brengt, dat de staat dan in moeilijkheden komt, zodat een ieder een stap terug zou moeten doen. Maar zij, die van de staat trekken, willen niet terug, zij, die voor de staat werken, dreigen haar te saboteren en degenen, die werken, zullen dit steeds meer "zwart" gaan doen en steeds minder officieel gaan verdienen. Dat is dan de reactie op een in feite in naam van de gemeenschap steeds meer overvraagd worden.

Vervelend? Zeker. Oplossingen zijn soms niet meer te geven voor de nu eenmaal ontstane verwarring. In de gemeenschap zowel als in de wereld.

Denk na: je kunt niet het ene hebben en het andere behouden. Wanneer men dit doet, is de vrede in gevaar. Daarom is het belangrijk, dat de mensen vooral proberen de innerlijke vrede weer te bereiken, zich desnoods tijdelijk daarbij buiten het dagelijkse leven met zijn problemen stellende.

Want wanneer men zo verder gaat met te spreken over eigen recht, de juistheid van eigen geloof, het gelijk van de eigen partij zonder innerlijke rust te vinden, ontstaat een toenemende spanning, die een mens niet alleen zijn persoonlijk geluk, maar de mensheid de wereld kan kosten.

Besef dat ik, wanneer ik vanavond spreek over de vrede, die in gevaar is, dit letterlijk bedoel en niet als een vage veronderstelling. Er is in de afgelopen paar dagen het een en ander gebeurd, waar u nog weinig of niets van hebt vernomen, zaken, waarvan u mogelijk eerst over rond 14 dagen de eerste sporen van in het nieuws zult aantreffen. O, het zal wel niet zo erg worden, Nog niet. Maar wanneer al die staatslieden, politici, zakenlieden, in deze periode niet wat dichterbij tot elkaar komen en meer en meer elkanders tegenstanders worden, elkander feller en feller bestrijdende, duurt het nog maar een paar jaren voor de wereld uiteenploft.

Invloed kan uitgaan van mensen, die innerlijk vrede hebben gevonden. Maar velen zijn te onevenwichtig, kunnen zich niet juist instellen. Deze laatsten verdienen hulp om in zich tot rust te komen en zo mogelijk de realiteit wat meer onder ogen te zien.

Dit is te bereiken, wanneer mensen gebruik willen maken van de middelen van de geest, de bewuste instelling, uitstraling, meditatie. Ik weet, dat je als eenling met een dergelijke ongerichte uitstraling meestal maar weinig kunt bereiken. Velen, die zo uitstralen, kunnen echter te samen wel degelijk iets bereiken. Je kunt in ieder geval rond je een eiland scheppen, waardoor bij een ieder, die daarin tijdelijk vertoeft, de innerlijke vrede meer kans krijgt beleefd en beseft te worden.

Daar waar de innerlijke vrede in de mensen sterker wordt, zal ook het uiterlijke geweld meer en meer worden

teruggedreven. En dit is het, waarvoor ik in wezen uw aandacht vraag. Elke mens, die in zich vrede weet te vinden en voor een ogenblik de strijdigheden weet te vergeten, vormt op zich een mogelijkheid voor het ontstaan van een grotere en op aarde algemeen kenbare vrede. Elke mens, die innerlijke rust weet te vinden en uit te stralen, zonder zich daarbij af te vragen, hoever de werking wel reikt, geeft anderen rond hem vrede, brengt hen tot rust, tot bezinning.

De uiterlijkheden zullen daardoor niet opeens veranderen, maar de felheid, de gedrevenheid van de eenzijdig agerende mensen, het onvermogen tot aanvaarden van het bestaan van andere denkwijzen zal dan langzaam verdwijnen.

Mogelijk had u van de geest meer willen horen dan deze woorden alleen. Maar hoe kan ik u iets geven, wanneer u het niet in uzelve aanvaardt, in uzelve verwerkt? Er is in u een kracht, die vrede kan zijn, ook voor anderen. U hebt het vermogen, in uzelf steeds weer een ogenblik van vrede te kennen, dit herhalende, steeds langduriger ervarende, steeds vollediger belevende. Zoek vrede in uzelf, want de vrede op de wereld is in gevaar.

U hebt een uitstraling, waarmede u mensen beroert, ook al spreekt u niet met hen. Laat deze vrede uitdragen. De felheid van anderen zal dan afnemen, de kracht van anderen / even zal gelijkmatiger en /wichtiger gebruikt worden, zodat geweld en hartstocht niet meer op een onjuiste wijze overal rond u opvlammen.

Nogmaals: uw wereld is in gevaar door de mentaliteit van de mensen, die er wonen. De vrede is in gevaar door de toememende onvrede in steeds meer mensen. Kunt u vrede vinden in uzelf? Wilt u dit tenminste proberen te doen? Wilt u tenminste trachten, iets van vrede naar anderen uit te stralen? Dan heeft de wereld mogelijk nog een kans.

En bedenk wel: dit alles is geen show. Zoals ik hier nu spreek, ondanks alle belemmeringen, die daarbij voor mij bestaan en probeer u iets te laten gevoelen van een kracht, die vrede is, zo gebeurt dit op vele plaatsen op aarde.

De kracht, die ik u geef, heeft geen naam te hebben. Het is gewoonweg een kracht, die evenwicht brengt, die vrede is voor hen, die haar kunnen opnemen. Rust, vermogen tot aanvaarding van jezelf en de wereld, waarin je leeft worden hierdoor mogelijk.

Zoals ik dit nu hier doe, namens de Orde, maar vooral namens de Witte Broederschap, zo is dit de laatste dagen reeds op minstens 500 plaatsen op aarde gebeurd.

Mensen moeten leren, zo luidde de opdracht, vrede in zichzelf te beseffen, vrede uit te stralen in hun wereld, vrede te geven aan anderen. Dit, opdat de vrede niet langer in gevaar zij, opdat het bestaan van de mensheid niet in gevaar zal komen.

Deze opdracht is de werkelijke reden voor dit betoog. Maar luister goed en wees verstandig, want mensen begrijpen al te vaak uit de woorden van anderen niet, wat dezen zeggen, maar wat zijzelf willen horen, of wat zijzelf vrezen.

Ik heb niet gezegd, dat er binnenkort een wereldoorlog uit zal breken, dat atombommen binnen enkele jaren deze wereld uzullen vernietigen.

Ik heb alleen gezegd, dat het gevaar daartoe aanwezig is, wanneer de mensen geen vrede vinden, niet komen tot erkenning van anderen, tot het vormen van samenhangen en samenwerking. Zoals ik geprobeerd heb u duidelijk te maken, dat deze wereld niet bedreigd wordt door een onvermijdelijk noodlot, maar door denkbeelden, die bij te veel mensen een zeer eenzijdig streven en handelen uitlokken.

Ik breng u geen onheilsprofetie, maar wil u doen beseffen, dat de mensheid op een knooppunt van wegen in haar historie is aangekomen.

En wat de roep om vrede betreft: Wanneer de broederschap, met inzet van al haar krachten en mogelijkheden, een dergelijke roep over de wereld doet gaan, zo is dit niet voor niets, niet zonder redenen. Niet zij, maar de mensheid zal gaan beslissen: beslissen of de mensheid waarlijk mens wil worden, of, verzonken in eigen fantasieën, haar mogelijkheid tot een als mens verder bestaan in gevaar wil brengen.

Overweeg dus: er is wel degelijk gevaar voor de vrede, ook door zeer recente ontwikkelingen. Maar dit gevaar is nog niet immanent, ogenblikkelijk aanwezig. Het is nog een dreiging en deze kan worden afgewend.

Overweeg, dat recente ontwikkelingen, indien zij zonder begrip worden vervolgd, mogelijk op de duur geweld op aarde onvermijdelijk maken, maar sat wij niet weten, wanneer dit zal zijn. De afloop wordt in de komende 3 à 4 maanden gefixeerd. Eerst dan zijn er zekerheden en niet slechts dreigingen te konstateren.

Zolang deze ontwikkeling nog plaats vindt, is er wel degelijk veel aan te doen, niet door je tegenstanders even mores te leren, maar door innerlijk vrede te zoeken en, deze vindende, uit te stralen naar allen, ook naar je tegenstanders.

Probeer samenwerking te vinden en samen iets te bereiken van vrede. Weest van goeden wille in deze en probeer niet ten koste van alles een beetje prestige bijeen te harken, of wat bezit ten koste van anderen te verwerven. Probeer te beseffen, wat voor het bereiken van een vrede tussen u en uw medemensen noodzakelijk is en breng desnoods soms een offer. Aanvaard ook alles, wat voor u en de gemeenschap, waarvan u deel uitmaakt, onvermijdelijk is en heb er bewust deel aan, zoekende naar innerlijke vrede.

Besef, dat denkbeelden, dromen en gedachten u tot niets kunnen voeren, wanneer zij niet uitgaan van een aanvaarden van het werkelijke leven, zoals dit rond u bestaat. Besef dat u, deelhebbende en aanvaardende, vrede kunt brengen aan anderen, zeker wanneer u leert uzelf niet te haten, niet uzelf los probeert te maken van de feiten, die uw werkelijkheid vormen.

Dit is de oproep van de broederschap, die in feite volgens mij alleen maar zegt: mensen, wordt eindelijk eens volwassen. Zoek de vrede in jezelf, draag haar uit, opdat de vrede de mens brengen moge tot die zelfbeheersing en beperking, het dragen van eigen verantwoordelijkheden en het erkennen van de vrijheid in anderen.

Eerst wanneer dit bereikt wordt, zal er werkelijk en onbedreigd vrede op aarde zijn, is een duizendjarig rijk

denkbaar, dat langer bestaat dan enkele jaren.

De felle invloeden van de laatste tijd hebben de meesten onder u reeds duidelijk gemaakt, dat dit alles niet zo gemakkelijk te doen is. De nu heersende spanningen en tegenslagen blijven nog wel een weekje aanhouden.

De invloed, die u nu van mij uit ervaart, is in feite een reeks van krachten, die sterker werken dan alle andere. Wie deze invloeden kan ontvangen en de werkingen rond zich kan terugkaatsen, zelf alleen de positieve mogelijkheden daarvan behoudende, helpt de wereld vrede te vinden.

Een eerst een wereld, die werkelijke vrede leert kennen, kan alle menselijk leven tot een werkelijk menswaardig leven maken, daar zij zich niet meer op strijd en eigenbelang baseert. Daarom : overwin eerst de onvrede, zo deze in u bestaat, probeer dan de strijd en strijdvaardigheid in u te overwinnen. Wat dan blijft, is een volwassen mens, die, levende uit zijn innerlijk, beseffende welke krachten op optreden in en rond hem, waar maakt, dat het menselijk bestaan een directe weergave kan zijn van een kosmisch weten en denken.

Dat is eigenlijk alles. Voor een maal geef ik u niet de gelegenheid op mijn woorden in te gaan. Want alles, wat ik inleidende heb gezegd, was niets meer dan een illustratie bij mijn hoofdtema.

Bent u het met dat hoofdtema eens, dan hoop ik, dat u inderdaad en met inzet van uw gehele wezen zult proberen innerlijk vrede te vinden en deze uit te stralen tot zij, als een lichtende mantel rond u hangende, steeds meer mensen tot een aanvaarding brengt van de lichtende kracht in het menselijke bestaan en in de geestelijke werkelijkheid.

Ik dank U voor uw aandacht.

-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Deze tweede helft zullen wij ons met wat lichtere stof bezighouden. Onwillekeurig denk ik dan aan de hemelpoort en alles, wat zich daar kan afspelen.

Kort geleden nog stond ik even aan de hemelpoort en naast mij stond Petrus, compleet met baard, sleutel en sigaar. Dat laatste heeft hij zich sinds kort aangewend en kerkelijk mag het waarschijnlijk niet, maar hij doet het, want hij zit in de hemel en volgens hem mag dat dan.

Terwijl wij zo zitten, komt er een klein, nogal iel ventje aanlopen. Een vriendelijk ventje, dus Petrus informeert: Zo broer, wil je er in?

Zeker, zegt dat ventje, ik ben een opvolger van je. Wat? zei Petrus. Een opvolger, herhaalde de iele. Ik heb dit baantje anders in vaste dienst, sprak Petrus weer. Want hij is nu eenmaal poortwachter en dat blijft hij tot na het laatste oordeel.

Ik bedoel, sprak het kereltje, dat ik paus ben. O, o, o, zuchte Petrus. Dat is erger. Maar, zo vervolgde de vriendelijke kleine, ik heb het nog geen maand uitgehouden.

Dat is dan een pak van mijn hart, sprak Petrus weer. In een paar weken kun je nog niet slecht zijn geworden, Kom maar binnen, jò.

Want zo gaat dat een de hemelpoort. De meeste mensen kunnen zich dit niet voorstellen. Maar wanneer je dat ziet: het is een schitterende aanleg. Opzij het poortwachtershuisje, geheel begroeid met de gebeden der gelovigen, die niet verder kwamen met hier en daar een bloem van heiligheid er tussen: schitterend.

Onder een overkluisd deel staat het bankje, waarop Petrus soms zit te wachten. Daarnaast de grote poort, die nog nooit is opengedaan, met aangebouwde dranghekjes eraan. Die hebben ze alvast gebouwd met het oog op het laatste oordeel. Want dan komt er natuurlijk een reuze gedrang. Dan moeten alle engelen kaartjes knippen en door laten lopen.

Het lijkt sereen, rustig en eenvoudig. Maar vergis u niet. Kijk maar eens achter het zijpoortje, waardoor voorlopig de zielen nog binnen moeten gaan. Daar staan een paar grote barakachtige bouwsels. Daar zit de fourier. Tja, dat moet ook wel groot zijn, wanneer je voor een ieder zoveel mogelijk meteen vleugels, stralenkransjes en harpjes in voorraad wilt hebben. Ofschoon een enkeling wel eens zijn eigen instrument meebrengt. Wanneer b.v. Harmpje met het harpje komt, joechei, dan heeft die alleen maar een paar vleugeltjes nodig. Hups. En een kransje natuurlijk.

Trouwens soms zie je ook wel eens een kransje voor de poort hoor. Laatst kwam er nog een heel theekransje. Die hadden gespaard voor een gezellige toer met onbekende bestemming. Ja, die dames keken wat verbaasd, toen Petrus hen vroeg huh gerebbel even te staken, omdat hij even moest nagaan, of zij wel binnen mochten komen. Waarop de luidste van de dames informeerde, of dat dan niet inbegrepen was bij de trip...

Wanneer u van de barakken iets links aanhoudt, ziet u een klein gebouwtje. Daaronder zijn grote kelders, waarin de komputer staat. Die kelders liggen nogal diep, wat het eenvoudiger maakt de andere afdelingen van de eeuwigheid aan te sluiten.

Ja, ik zit daar altijd graag even uit te blazen. Maar nooit voor lang, want ik ben een soort boodschappenjongen en moet steeds weer naar de wereld toe. Op eigen verzoek trouwens, want in mijn laatste leven ben ik een soort postbode geweest en die dingen leer je niet zo gemakkelijk meer af.

Je kunt overigens wat meemaken. Laatst kwam er nog een soort clochard naar boven, gedragen door een geur, die niet van heiligheid stamde en omwolkt door de dampen van slechte wijn.

Die was overigens heel bescheiden en vroeg, of hij even op Petrus' bankje uit mocht rusten. Dat mocht, maar hij werd wel achterdochtig, toen Petrus zijn personalia vroeg. Die clochard werd even later met een buiging binnen gelaten: de man had zo onder de bruggen geleefd, dat hij er niet eens toe was gekomen te zondigen. En zulke mensen zijn werkelijk een grote zeldzaamheid.

En dat nogal, terwijl er net een doodgeschoten

directeur van een international stond te wachten, die nogal wat zaken gedaan schijnt te hebben in de derde wereld. Petrus pakte hem overigens heel diplomatiek aan, toen hij, na zich voorgesteld te hebben, vroeg of hij binnen kon gaan: U bent een heel bijzonder iemand, sprak de poortwachter. Wanneer u hier links de trap helemaal afgaat, vindt u aan de linkerhand uw filiaal

Wanneer ik, zoals ik wel meer doe, deze soort verhalen vertel, denken de mensen, dat het een grapje is. Maar is het nu werkelijk wel zo een grap? Ook al weten wij allen wel, dat de hemelpoort, waarover ik vertel, niet bestaat.

Toch gaan wij na de dood wel degelijk door iets, wat je een poort kunt noemen, een ogenblik van zijn, waarin wij wel degelijk de werkelijkheid van ons eigen leven onder ogen moeten zien. Geloof me, wanneer je alles, wat je misdaan hebt, in één keer moet overzien, voel je niet bepaald goed. Er zijn dan ook heel wat mensen, die dan weglopen, linksaf zogezegd. Daarna smoren zij verder in hun eigen sap, tot zij bereid zijn te erkennen, wat zij zo al gedaan hebben tijdens hun leven.

Dus dat verhaal over het duiveltje, dat even kijkt op het formulier van uw oordeel, om u vervolgens te verwijzen naar kookpot 15 is ook zo iets als mijn hemelpoort-verhalen. U smooft niet in de gloeiende olie, maar in eigen sap en bovendien gemeenlijk in eenzaamheid.

Aanvaard je eindelijk bewust alles, wat je geweest bent en gedaan hebt, dan ga je verder. De hemel, waarin je komt, is dan ook wel iets anders, dan de meeste gelovigen zich voorstellen. Wat maar een geluk is ook: Stel je voor: met zilveren klompen over gouden straten stampen, lammetjespap eten van gouden borden en de hele dag luisteren naar hallelujas zonder de kans te hebben, even over te schakelen naar Hilversum 3.

Het is een wereld, die men wel zomerland noemt, een wereld, waarin je verder kunt gaan in een steeds minder vormen-kennende schoonheid, of - na enige tijd gerust te hebben, - desnoods weer kunt inkarneren.

Maar dan moet je jezelf eerst aanvaarden. Daarom ligt die hemelpoort, waarvan ik sprak, heel wat dichterbij de werkelijkheid, dan de meeste mensen denken. Maar mogelijk meent u, dat die hemel dan toch wel heel ver weg is. Fout. U kunt er altijd contact mee maken, omdat u een soort ingebouwde telefoon hebt.

Soms merken de mensen er wel iets van. Dan krijgen zij te horen: dat is je geweten, dat spreekt, als je iets verkeerd doet. Negatief, nietwaar: het zegt kennelijk je nooit, dat je iets goed doet. Maar spreek diep in jezelf tot je God en luister daarna eens een tijdje geduldig. Dan komen er meestal geen woorden, dat is waar, maar gevoelens en gedachten, die je wijzer maken en je duidelijk maken, wat voor jou nu goed is.

Vraag nooit: God, is dit verkeerd? Vraag altijd: God, hoe doe ik het goed? Dan zult u zien, dat die telefoon u in staat stelt op uw eigen wijze de hemel te bereiken.

Goeden avond.

(sterk bekort)

d.d. 20 oktober 1978